

Z obsahu:

Žalmy v tradici Církve

Katecheze Jana Pavla II.

při generální audienci

28. 3. 2001

- strana 2 -

Radostné a požehnané

Velikonoce!

P. Rudolf Nussbaumer

- strana 4 -

»Noc je mi světlem
ve všech mých
radostech«

- strana 5 -

**Stát se tělem pro Pána
v nebeském Jeruzalémě**

Alma von Stockhausen

- strana 6 -

**Zpívejte a tančete pro
svého Boha...**

Bratr Ephraim

- strana 8 -

**Myšlenky k veliko-
noční slavnosti**

P. Gebhard Maria

Heyder OCD

- strana 9 -

**Jejich víra byla
naprosto zřejmá**

Stefano Maria Paci

- strana 10 -

Co je tolerance?

- strana 11 -

Život jako povolání

Poselství Jana Pavla II.

k XXXVIII. světovému

dni modliteb

za duchovní povolání

- strana 12 -

Jan Matejko: Zmrtvýchvstání

Žalmy v tradici Církve

V apoštolském listě *Novo Millennio in-unte* jsem vyslovil vroucí přání, aby se Církev vyznačovala stále více »uměním modlitby« a učila se jí stále více ze rtů božského Mistra (srov. 32). Tento úkol je třeba prožívat především v liturgii, pramenu a vrcholu církevního života. V tomto směru je třeba věnovat více pastorační péče rozvoji **liturgie hodin** jako modlitbě celého Božího lidu (srov. tamt. 34). I když kněží a řeholníci mají jasný úkol ji slavit, je nicméně vřele doporučena i laikům. V tom jsem obdivoval, a je tomu již více než třicet let, svého ctihodného předchůdce Pavla VI. a jeho konstituci *Laudis canticum*, v níž vytyčil živý model této modlitby a přál si, aby žalmy a kantika, nosná struktura liturgie hodin, byly s obnovenou láskou pochopeny Božím lidem (AAS 63 [1971] 532).

Je to povzbuzující okolnost, kterou se mnoho laiků, ať už ve farnostech, nebo v církevních sdruženích naučilo využívat. Představuje totiž modlitbu, která předpokládá přiměřenou katechetickou a biblickou formaci, aby bylo možno ji vychutnat až do dna.

K tomuto účelu začínáme dnes sérii katechezí o žalmech a kanticích používaných v modlitbě ranních chval. Toužím tím způsobem povzbudit a podpořit všechny, aby se modlili stejnými slovy, jaká používal Ježíš a která byla od tisíciletí přítomna v modlitbě Izraele i v modlitbě Církve.

Cesty k pochopení žalmů

K pochopení žalmů bychom mohli přistupovat několika cestami. První by spočívala v představení jejich literární struktury, jejich autorů, jejich formace a souvislostí, v nichž se zrodily. Dále by byla sugestivní četba, která by ozřejmila jejich básnický charakter, který v lyrické intuici a symbolickém vyjadřování často dosahuje té nejvyšší úrovně.

Neméně zajímavé by bylo procházet žalmy a uvažovat o různých citech duše, které manifestují: radost, vděčnost, děkování, lásku, něžnost, nadšení, ale také intenzivní utrpení, obviňování, prosbu o pomoc a o spravedlnost, které ústí často do hněvu a spílání. V žalmech nachází lidská bytost plně sebe samu.

Naše četba bude mířit především k tomu, aby dala zaznít **náboženskému významu žalmů** a ukázala, jak ony, i když byly napsány před tolika staletími pro židovské věřící, mohou být přijaty i v modlitbě Kristových učedníků. Dáme si při tom pomáhat výsledky exegeze, ale společně vstoupíme do školy tradice a především budeme naslouchat církevním Otcům.

Škola tradice a Otců

Oni totiž dokázali s hlubokou spirituální pronikavostí rozlišovat a používat velký »klíč« ke čtení žalmů v samotném Kristu v plnosti jeho tajemství. Zmrtvýchvstalý Kristus totiž aplikoval sám na sebe žalmy, když řekl učedníkům: ...*musí se naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech* (Lk 24,24). Otcové dodávají, že v žalmech se hovoří o Kristu, nebo v nich sám Kristus hovoří. Když to říkali, nemysleli pouze na individuální osobu Ježíšovu, ale na Krista celého, tvořeného Kristem jako hlavou a jeho údy.

Tak se pro křesťana rodí možnost číst žaltář ve světle celého Kristova tajemství. Právě tato optika mu dává možnost, aby se vynořila také dimenze ekleziologická, která je zvláště evidentní při sborovém zpěvu žalmů. Tak je možno pochopit, jak mohly být žalmy přijímány již od prvních staletí jako modlitba Božího lidu. Jestliže se v některých staletích objevila tendence dávat přednost jiným modlitbám, bylo velkou zásluhou mnichů, že zvedali v Církvi vysoko pochodeň žaltáře. Jeden z nich, sv. Romuald, zakladatel Camaldolia na počátku druhého křesťanského tisíciletí, dospěl k tvrzení, jak potvrzuje jeho životopisec Bruno z Querfurtu, že žalmy jsou jedinou

cestou, jak učinit skutečně hlubokou zkušenost modlitby: *Una via in psalmis* (Passio Sanctorum Benedicti et Johanne ac sociorum eorum: MPH VI, 1893, 427).

Tímto tvrzením, na první pohled výjimečným, ve skutečnosti zůstává zakotven v nejlepší tradici prvních křesťanských staletí, kdy se žaltář stal po výtce knihou církevní modlitby. Byla to vítězná volba v soutěži s heretickými tendencemi, které soustavně narušovaly jednotu víry a společenství. V této souvislosti je zajímavý jeden obdivuhodný dopis, který sv. Atanáš napsal Marcellinovi v první polovině IV. století, zatímco se šířila ariánská hereze a zpochybňovala víru v Kristovo božství. Tváří v tvář heretikům, kteří k sobě lákali lidi také zpěvy a modlitbami a kteří tak uspokojovali náboženské city, velký Otec Církve se všemi silami věnoval výuce žaltáře vyňatého z Písma (srov. PG 27,12 nn). Tak se stalo, že *Pater noster*, nazývaný modlitba Páně, pronikl do praxe a rychle zevšeobecněl mezi pokřtěnými jako psalmodická modlitba.

Díky společné modlitbě žalmů křesťanské povědomí se rozpomnělo a pochopilo, že je nemožné obracet se k Otci, který přebývá na nebesích, bez autentického společenství života bratří a sester, kteří bydlí na zemi. A nejen to, ale když se křesťané živě zapojili do tradice modlitby židů, naučili se modlit tak, že vyprávěli o velkých Božích skutcích, tj. o velkých zázracích, které Bůh uskutečnil, ať už ve stvoření světa a lidstva, nebo v dějinách Izraele a Církve. Tato forma modlitby spojená s Písmem nevyklučuje určité volné výrazy a ty budou dále charakterizovat nejen osobní modlitbu, ale také obohacovat samotnou modlitbu liturgickou, například hymny a tropy. Kniha žalmů zůstane tedy ideálním zdrojem křesťanské modlitby a bude dále inspirovat Církev v novém tisíciletí.

L'Osservatore Romano 29. 3. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Záruka života

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Učedník spatřil vše a uvěřil

Čím temnější je noc, tím jasněji zazáří nový den. Přesvědč se o tom spolu s Marií Magdalénou, která od Velkého pátku tone v noci smutku. Celou sobotu i dnešní noc proplakala v bolestné touze a lítosti, že nemůže za Pánem, kterého tolik miluje, protože jí odpustil mnoho hříchů⁽¹⁾. Sotva nastala neděle, vybihá bez rozpaků a ještě za tmy spěchá ke hrobu.

Dodej si odvahy a připoj se k Marii. Nemáš snad s ní tolik společného? Vyprav se za Ježíšem, i když tě ještě obklopuje tma. Nečekej, až se v tobě rozední. Nestarej se ani, kdo ti odvalí kámen, který ti stojí v cestě. Nech se ovládnout jako Magdalská jedinou jistotou: Musím za Ježíšem.

Připrav se však na to, že nic nenajdeš tak, jak si představuješ. Nepokládej to za zklamání, ale naopak za největší důvod k radostnému překvapení. Nenacházíš-li to, co čekáš, je tomu tak proto, že Pán ti připravuje něco mnohem většího, než si můžeš představit. Vůbec si nepřipouštěj myšlenku, že by ti Pán chtěl uchystat jen zklamání. Všechna rozčarování z prázdnoty jsou ovocem tvé nedostatečnosti. V přetrvávající noci a nejistotě se vždy vracej pokorně a s důvěrou k jeho slovům, a to nikoliv sám, ale ve společnosti jeho Ducha. Pros jej přítom stále v pokoře, aby ti pomohl porozumět jejich pravému smyslu. Je k tomu zapotřebí s velkou rozhodností překročit především práh naděje a důvěry.

Stojíte s Marií překvapení u prázdného hrobu. Čemu se divíte? Neříkal snad Pán nejednou, že po třech dnech vstane⁽²⁾? Čím to, že na tato slova plná útěchy si naopak ve strachu vzpomněli jen jeho nepřítelé⁽³⁾? Je to pro tebe varovným poučením, že i ta nejvýznamnější a nejdůležitější poselství božského Učitele je možno dokonce zcela přeslechnout. Jsme už tak smělí, že nebereme vážně ani to, co přímo a nepokrytě říká sám Bůh. Uvědom si, o co všechno bys zůstal ochuzen, kdyby mírou všech věcí bylo jen to, co si umíš představit a pochopit. Svět existuje i tam, kam nedohlédneš. *U lidí je to nemožné, ale u Boha je všechno možné*⁽⁴⁾. Vždyť to, co Bůh připravil pro ty, kteří jej milují, je tak nesmírné a přesahující, že na to člověk nikdy ani nepomyslí⁽⁵⁾! Tento otevřený a prázdný hrob je ve skutečnosti plný radosti a naděje.

Poklekni s úctou na místě, které *jediné smělo znát čas i hodinu, kdy Kristus vstal z říše zemřelých*⁽⁶⁾. Vyčkej v tomto klanění příchodu dvou apoštolů. První ze všech pochopí a uvěří učedník, který ležel na Ježíšových prsou⁽⁷⁾. Jeho se ptej. V tlukotu Ježíšova Srdce je pravý klíč ke všem

jeho tajemstvím. Vypros si od Ducha svatého dar, abys mohl na cestě k opravdové víře překročit i práh bezvýhradné lásky.

To, čemu máš uvěřit, není jen ohromující skutečnost, že Pán vstal z hrobu, jak předpověděl. Neméně důležité a ohromující je pro tebe ujištění apoštola, že zde nad smrtí vítězí Ježíš Kristus jako Hlava těla, jehož údem ses ve křtu stal i ty⁽⁸⁾. Dnes i tebe slavně *vytrhl z moci temnot*⁽⁹⁾, ale nikoliv proti tvé vůli. Musíš nejdříve jako ON také dobrovolně podstoupit smrt. Přijímáš-li dar s *Kristem být vzkříšen*, pak musí být nejdříve tvůj *starý člověk spolu s ním ukřižován, abys už neotročil hříchu*⁽¹⁰⁾. V čem spočívá takové dobrovolné ukřižování? V tom, že v sobě umrtvuješ všechno pozemské: *smilství, nečistotu, chlípnost, zlou žádosťivost a chamtivost, že odložíš hněv, prchlivost, zlobu, ošklivé řeči, že zcela svlečeš ze sebe starého člověka s jeho počínáním*⁽¹¹⁾.

Takové umírání jistě není bezbolestné, ale stojí za to, *brát na sebe den co den kříž*⁽¹²⁾, protože je to jediná cesta k tvému zcela novému životu, který nepomine, který je už nyní s *Kristem skryt v Bohu*. Sláva jeho Syna je i tvou slávou a to se projeví v plnosti, *až se ve slávě ukáže Kristus, náš život*. Proměň svůj život od základu vědomím, že ačkoliv se dosud nacházíš na zemi, tvůj život je již u Otce v nebi.

Usiluj tedy o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Bude-li tvé srdce zabydleno v Bohu, jak by ses mohl ohlížet po tom, v čem tak usilovně a tak prohnane hledají své potěšení pohané? Čím by tě mohli obohatit? *Vždyť mají rozum zatemnělý a jsou vyloučeni z Božího života, je v nich nevědomost, oddávají se nečistotě a chamtivosti*⁽¹³⁾. K čemu by ti bylo to, co tak halasně ponoukají, jestliže máš v sobě nejvyšší radost a život zmrtevýchvstalého Pána? Vždyť už nežiješ ty, ale *Kristus žije v tobě, protože si tě zamiloval a obětoval se za tebe*⁽¹⁴⁾. Jestliže všechna modloslužebná nečistota a chamtivost nemá být mezi námi ani jmenována⁽¹⁵⁾, tím spíše jí nesmíš dovolovat, aby pod rouškou a záminkou zábavy či ukrácení chvíle vstupovala do tvého domu a nakonec pak do tvého srdce. Tvůj dům ať naplňují *žalmy, chvalo zpěvy a duchovní písně*⁽¹⁶⁾.

Jestliže totiž v sobě nenajdeš dosti ochoty přidružit se tímto dobrovolným umíráním starého člověka k Ježíši v jeho zmrtevýchvstání, *marná je tvoje víra*⁽¹⁷⁾.

Bratr Amadeus

(1) Lk 7,47; (2) Mk 8,31; 9,30; 10,34;

(3) srov. Mt 27,63n; (4) Mt 19,26; (5) 1 Kor 2,9;

(6) velikonoční chvalozpěv; (7) Jan 13,23;

(8) srov. 1 Kor 12,27; Ex 5,30; (9) Kol 1,13;

(10) srov. Řím 6,6; (11) Kol 3,8,9; (12) Lk 8,23;

(13) Ef 4,18n; (14) srov. Gl 2,20; (15) Ef 5,3;

(16) Kol 3,16; (17) srov. 1 Kor 15,17

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy vite, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtevýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1–9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhu plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhu plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Radostné a požehnané Velikonoce!

Největší křesťanský svátek nemá u většiny lidí stejnou váhu jako Vánoce. Světla kolem Novorozeňátka, to leckoho dojmá. Ale světlo toho, který vstal z mrtvých? To je náročnější a je to spojeno s křestní a velikonoční svíci a s tím spojeným obnovením křestního slibu. Při vánočních událostech nejsme tak vyzýváni k osobní angažovanosti, jako to vyžadují Velikonoce, kdy musíme zaujmout osobní postoj k obsahu těchto svátků. To nejsou svátky velikonočních zajíčků.

Kristus vstal z mrtvých!

To musí být strhující a život určující poselství pro všechny pokřtěné. Kristus zvítězil nad smrtí a nad ďáblem, a to nejen pro sebe, nýbrž pro nás všechny. V tom spočívá budoucnost těchto svátků. Na tom závisí naše věčná budoucnost. Velikonoce nebudou nikdy nějakým prošlým modelem, i když se na pohled může zdát, že Zmrtvýchvstalý může děti motivovat méně než Novorozený. Přesto až se současné Boží děti přiblíží ke svému pozemskému konci, pak to pro nás bude ten nejzazší čas, kdy nás Mesiáš a jeho království vykoupných konečně zaujme, stane se naší útěchou a dá nám směr, pak spíše než Vánoce bude stát v popředí tajemství Velikonoce.

Velikonoční a křestní svíce jako symbol Krista

a osvobozující velikonoční tajemství mají být ústředním tématem pro každého věřícího, nikoliv velikonoční zajíčky a čokoládová či obarvená vajíčka, která v těchto dnech najdeme takřka v každém domě. Církevní svátky tak i zde zavádají podnět k obchodním obrátům a vytahují již týdny předem z kapes lidí přímo miliony. Před Vánoce znějí ze všech tlapkačů dávno předem vánoční melodie, před Velikonoce naplní regály zají-

ci a vajíčka. O tom, že Kristus vstal z mrtvých, však v obchodních domech neuslyšíte ani slovo.

Svědectví křesťanů

Co bychom mohli způsobit, kdybychom uprostřed těchto vnějších tradic důsledně vydávali svědectví o své lásce ke Kristu a jeho Církvi! Tím je také naznačeno, co by mělo být naším úkolem při takových odvinitelných svátečních příležitostech. Přejme našim bližním nejen pěkné a veselé Velikonoce, ale mějme odvahu ovlivnit způsob mluvení dnešního člověka a především katolického křesťana.

Radostné a požehnané Velikonoce!

I když zdánlivě vespělým spoluobčanům může naše víra v Ježíšovo zmrtvýchvstání a v konečnou proměnu našeho života připadat směšná, i když i profesori teologie nám Bibli přizpůsobují duchu doby a chtějí přemalovat přívalem slov a výkladů Kristovy zázraky a bohužel i jeho zmrtvýchvstání, i když se mnohým křesťanům slova »Kristus vstal z mrtvých« zadržávají v hrdle, můžeme odvážným a na skutečné naději založeným křesťanstvím ukázat světu smysluplnou budoucnost tím spíše, čím déle a hlouběji se svět utápí v kultuře

smrti a zaplétá se do ďáblovy slepé uličky.

»Nekonám, co mám konat,« vyznáváme v úvodu ke mši svaté, což se týká také odpovědnosti, jaká pro nás vyplývá z věrnosti. I ti, kteří chodí do kostela dva-

Setkání zmrtvýchvstalého Ježíše se ženami, oltární reliéf z chrámu Notre Dame v Paříži

krát za rok, i ti, kteří jsou zde častými hosty, mají dostatek důvodů, aby se bili kajicně v prsa.

Božský Vykupitel jako střed všeho darování

Měli bychom pamatovat, že požehnané svíce a domácí paškály, které svým tajemným svítem jsou symbolem Krista, jsou mnohem výmluvnější než čokoládoví zajíčky a obarvená vejce. Obdarujme děti tím, co vstoupí do jejich života více než pouhá

sladká připomínka velikonočních svátků.

Jistě, dáme jim i tyto věci, ale tak, aby středem zůstával zmrtvýchvstalý Kristus, Přítel a Boží Syn. Když jsem loni při kázání nechal na zem spadnout velikého čokoládového zajíce, zamrazilo to nejen děti. Ale už

prvníáci byli schopni vysvětlit, co ten rozbitý zajíc znamená: »Zajíčky a vajíčka, jídlo a peníze nejsou to nejdůležitější. Mohou se dokonce rozbít nebo z nich rozbolí břicho. Důležitý je Ježíš, který nás vede do nebe. On žije navěky!«

Svíce a svěcená voda

Velikonoce jsou v prvé řadě oslavou křestního dne, obnovou křestních slibů, obnovou a prohloubením svátostné křestní milosti. Z toho také vyplývá povinnost velikonoční svátosti smíření a svatého přijímání. A svěcená velikonoční voda, kterou si tu můžeme opatřit, a svěcená voda vůbec, kterou se každý den žehnáme, je znamením toho, že křestní vodou jsme byli zbaveni Adamovy viny, byli jsme očištěni, jak o tom hovoří a zpívá velikonoční liturgie, a je také znamením, že i v utrpení a ve smrti můžeme s důvěrou čerpat z pramenů milosti a Boží lásky.

Posvěcená svíce a svěcená voda nejsou jen obyčejné symboly, jsou to svátostiny, které skrze modlitbu Církve i jednotlivců

Zmrtvýchvstalý Ježíš a Marie Magdalská, oltární reliéf z chrámu Notre Dame v Paříži

zprostředkují milosti a dávají ochranu a pomoc na cestě k věčné spáse.

Snad by i dárek kroupky pro dětský pokoj mohl být vhodnou alternativou velikonočního zájce a stát se protívahou systematického odkřesťanštění naší společnosti.

Žehnání - právo a povinnost každého pokřtěného

Protože žehnání je právo každého laika, je to i jeho povinnost. Neboť každý, kdo je biřmován, nese tím také před Bohem odpovědnost jako člen rodiny a Církve za druhé, za svou rodinu, za přátele i nepřátele, za své příbuzné a představené, spolupracovníky a sousedy v domě i na ulici, za nemocné a trpící.

V této zvláštní formě přímluvy za bližní uznáváme a uplatňujeme všeobecné kněžství každého pokřtěného, vyznáváme Kristovo zmrtvýchvstání a jeho vítězství nade vším démonickým a smrtícím tohoto světa a dáváme působit darům Ducha svatého v naší přítomnosti. Apoštol Petr nás ve svém prvním listě poučuje: *Neodplácejte zlo zlem, nadávku nadávkou, ale spíše naopak: žehňte. Vždyť k tomu jste byli povoláni!* (1 Petr 3,8n)

Žehňte, k tomu jste byli povoláni!

Zmrtvýchvstalého Pána, který žehnal, když vystupoval k Otci, viděli učedníci s jeho pěti

ranami. Na ty poukazuje i pětice zrn ve velikonoční svíci. Pro nás to znamená: jako věřící povolání k žehnání a k lásce máme účast na utrpení tohoto světa, které neseme v trpělivém snášení životních křížů s důvěrou v proměňující sílu Zmrtvýchvstalého.

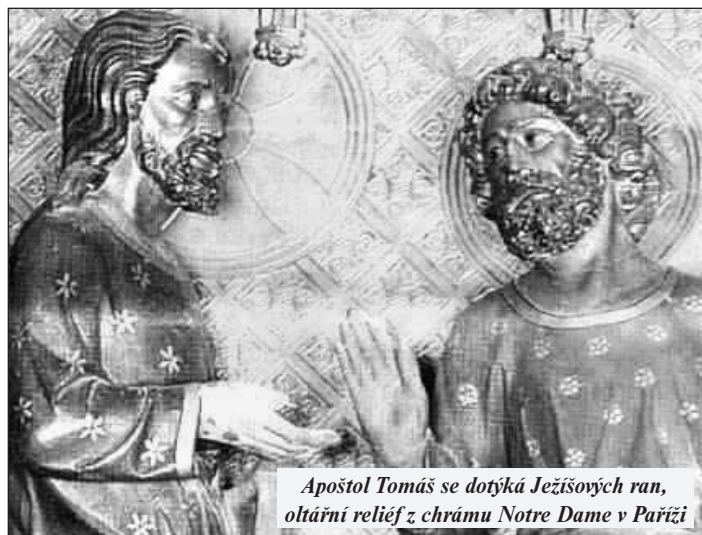
Jako vykoupení, zaměření na budoucnost

můžeme jít s veselým srdcem i po bolestných cestách Církve, protože Kristus jako Pán této Církve i světa pozvedá svět vzhůru. Musíme zpívat velikonoční chvály, které na ulicích nezaznívají, protože ON učinil přítrž beznaději a pomíjivosti padlého světa. Každého člověka dobré vůle chce oslovit velikonoční oběť oltáře:

»Vstal jsem a jsem stále s tebou, protože i ty máš žít navěky!« (Ž 139,18)

Na všechny otázky blahobyttem zklamaných lidí po pravém smyslu života, na všechna ta proč je tolik tužeb a zklamání, jaký je smysl utrpení a smrti, neodpovědi ani čokoládoví zajíci, ani vajíčka, nýbrž jen Kristus, jeho Církve a svátostná znamení, jako jsou velikonoční a křestní svíce, používání svícené vody, různé formy osobní, společné, církevní i domácí modlitby a žehnání spolu s jasným svědectvím oduševnělého křesťanského života a opravdové lásky.

*P. Rudolf Nussbaumer
SKW 13/97*

Apoštol Tomáš se dotýká Ježíšových ran, oltární reliéf z chrámu Notre Dame v Paříži

»Noc je mi světlem ve všech mých radostech«

O významu velikonočního chvalozpěvu Exsultet

Na počátku slavení velikonoční vigilie je z posvěceného ohně zapálena velikonoční svíce (paškál) a také naše svíce. Jáhen zazpívá velikonoční chvalozpěv Exsultet.

Jak text, tak melodie jsou jedinečné a »oslavují velikonoční noc jako žádný jiný text o jiném svátku« (G. Fuchs). »Noc je mi světlem, noc je světlem ve všech mých radostech.« (Svatý Augustin)

Nejstarší svědectví o tomto velikonočním zpěvu o světle (praeconium paschale) nacházíme v listu sv. Jeronýma z roku 384. Dnešní verze pochází z přelomu 4. a 5. století.

Zpěv Exsultet se skládá ze dvou částí: z připomenutí spásných Božích činů (anamneze) a ze vzývání Božího jména (epikleze). Dříve byly připojeny ještě přímluvy.

Na začátku velikonočního zpěvu je několikanásobná výzva k jásovu a radosti. Již první slovo je jakoby programovým základem celého textu: Exsultet - Jásejte, je to výzva k nesmírné a překypující radosti, mohli bychom říci k přímo k radostnému tanci. Důvodem je Kristovo vítězství nad mocnostmi hříchu a smrti. K tomuto radostnému jásovu je přizváno nebe i země.

Chvála svíce

Důležité místo má »oslava svíce« (Laus cerei). Zde, podobně jako na mnoha jiných místech, se zdůrazňuje dvojí významová rovina: na jedné straně je to chvála samotné svíce a na druhé straně chvála Krista, kterého svíce symbolizuje. Připomíná se tu prvotní předobraz Velikonoce ve velikonočním beránku a v přechodu Izraelových dětí Rudým mořem.

Pozoruhodný je při tom paradoxní obrat »felix culpa« - »šťastná vina«. Je tím míněn Adamův hřích, který od počátku tíží lidstvo a který se stal podnětem pro Boží milosrdenství, aby lidstvo obdivuhodně obnovilo. Toto vykoupení jej pozvedá ještě k vyššímu stupni než při stvoření.

Staňte se velikonočními lidmi, kteří našli novou cestu vedoucí do netušené šíře.

Liturgie východní církve

Současně poukazuje Kristovo zmrtvýchvstání na konec času: v něm budeme eschatologicky dokonáni (křesťané prvotních století očekávali Kristův příchod v průběhu velikonoční noci).

Chvála včely

Již zmíněná chvála svíce jmenuje také její původ: je dílem včely. V dnešním textu je včela jmenována dvakrát. V původním znění (do r. 1570) obsahovala chvála včely sedm veršů z tzv. »chvály včely«. Podle původních představ se totiž včely nerozmnožují pohlavně, nýbrž se »rodí z listů a blahodárných plodin«. Včela tedy zůstává panenská a čistá. Církevní Otcové spatřovali proto rádi ve včele předobraz panenské Matky Boží. Chvála včely je tedy nepřímou také chválou Marie a panenského početí Božího Syna.

Stát se tělem pro Pána v nebeském Jeruzalémě

Bůh stvořil člověka jako ducha v těle ke své podobě. Bůh se zjevuje člověku jako osobní duchová bytost. Jaký je jeho obraz v duchu a v těle?

Proč jsme vykoupeni ze svých vin vtělením Slova? Proč se Ježíš vrací zpět k Otcovi i se svým oslaveným tělem? Je nyní pro celou věčnost s Otcem a Duchem svatým oděn lidským tělem? Proč Kristus po dokonání díla vykoupení neodhodí svoji tělesnost jako larvu, jak se domnívá Luther? Proč dělá Kristus náš věčný život závislý na bytí těla? Jak patří tělo k lidské duchové přirozenosti?

Sounáležitost ducha a hmoty je velkou hádankou, respektive jak soudí Feuerbach, vlastním »křížem filozofie«.

Dějiny filozofie rozlišují tři principiální formy spojení ducha a hmoty. **Antika** chápe hmotu jako **omezení ducha**. Nesmrtelně dokonalá duchovní duše je podle tohoto pojetí zatěžována smrtelnou, pozemskými potřebami spoutanou hmotou.

Moderna naopak chápe hmotu jako **vývojový princip ducha**, který je sám o sobě bezmocný a nevědomý.

Pravdu o obou těchto vzájemně se zásadně vylučujících pojetích vyslovuje **křesťanská filosofie**, která se dává inspirovat Zjevením, tzn. nachází v Božím slově klíč k rozluštění naší zdánlivě protichůdné skutečnosti. Duch a hmota jsou v křesťanském pojetí tak svázány, že hmota nepředstavuje pro duši ani vývoj, ani omezení, nýbrž **obdarování duše**.

Církev nám říká, že nás stvořil trojjediný Bůh, jehož podstatným bytím je **sebe sama darující láska**. Bůh není prostě podle antického pojetí sebevlastníci duch, který zná jako předmět svého myšlení pouze svou vlastní dokonalost! Naopak: Trinitární Bůh dává darem to, co vlastní.

Svou vlastní bytost rozděluje tomu druhému - Otec Synovi, Syn a Otec spolu Duchu svatému.

Bůh je ze své podstaty láska, protože dělá ze své bytosti základ ke způsobu existence toho druhého. Jak říká Augustin v komentáři ke stvoření, tento Bůh tvořící, sebedarující lásky tvoří s dvěma principy: s duchem a hmotou.

Duch vyjadřuje sebevlastnění a sebevědomí. Hmota představuje formu, jak se duch vydává v sebeodevzdání tomu druhému.

Tělesnost člověka je obrazem božského sebedarování

Právě ve své tělesnosti je člověk obrazem onoho Boha, který nevede transcendentní, do sebe uzavřený život, nýbrž nabízí člověku společné sídlo - ráj: *Řekl jsem vám: Ať mě přijmou jako dar, abych přebýval mezi nimi.* (Ex 25,8) *Nenaplní se snad nebe i zemi?* (Jer 23,24) Jen se podívej, kam vedla tato nádhra. K tomu, že se svým způsobem »stlačil«, že stáhl svoji *šekhinah*, aby přebýval mezi nimi. *Šekhinah* znamená zabydlení.

Oslava našeho těla již začala

Bůh tak velice miloval člověka, že stáhl svou nekonečnou plnost, ve své všemohoucnosti ji redukoval, aby se ho člověk nepolekal, aby byl pro člověka pochopitelný. Láska Boha k člověku se chápe jako tělesná blízkost.

Nevěřte tomu, že Bůh nám chce zakázat veškerou lásku ke světu. Nikoliv, máme jej milovat, neboť všechno to, čemu dal sám Bůh bytí, je hodno naší lásky. Bůh, nejvyšší dobro, může tvořit jen dobré věci. To, co dělá věci tohoto světa špatnými a co působí, že se provinujeme hříchem, je okolnost, že je nemilujeme tak, jak máme, totiž v pravé pokoře, která uznává, že patří Jemu a nám jsou pouze propůjčeny.

Sv. Kateřina Sienská

V tom spočívá zázrak lásky: objevit, že všechno stvoření tvoří jednotu, která patří k sobě, vymyšlená od Boha, který je Otcem všech.

Carlo Caretto

Alma von Stockhausen

V zahradě Edenu, Bohem nabídnutém společném sídle, je Boží přítomnost vyjádřena mnoha způsoby. Věci zahrady, rostliny a svět zvířat jsou formy, v nichž se chce Bůh dát rozvinutým způsobem člověku poznat.

Tělo jako materiál viny

Ale člověk se rozhodl proti Boží lásce. Pokouší se dosadit sám sebe na místo Boha. Chtěl by být sám jako Bůh, tzn. »stát na vlastních nohách, aby nemusel nikomu jinému děkovat za své bytí« (Karel Marx).

Láska - dar svobody, je zneužitá a zvrácena ve svůj opak. Zahradu, tzn. darovanou Boží přítomnost chápe Adam a Eva a jejich potomstvo jako absolutizaci člověka. Zahrada už není tím společným, co patří Bohu i člověku, nýbrž to, co Boha a člověka odděluje!

Když člověk chce být ze sebe sám sebou, žít sám pro sebe, je v konečném, Bohem sesazeném světě odkázán na to,

aby si podroboval život toho druhého. Schopnost lidského ducha chápat svou tělesnost jako formu sebedarování druhému je zvrácena ve svůj opak. Tělo se stává materiálem sebedarování vlastního žádostivého rozvoje na úkor druhého! »Bojem o život« nazývá Darwin tuto situaci, ve které platí jen právo silnějšího.

Jak může být vykoupeno toto tělo, které svou schopnost sebedarující, sebe samu omezující lásky zaměnilo za agresi jako nástroj sebedarující síly?

O felix culpa

Obdivuhodná vina, která nám dala takového a tak velikého Vykupitele, zpíváme o velikonoční noci. Bůh nic nelátá! Nepřišívá novou záplatu na staré sukno. Bůh dělá všechno od základu nové. V návaznosti na to, jak nás stvořil v ráji, což bylo projevem jeho milujícího sebedarování tomu druhému jakožto druhému, nebudeme nyní znovu **učiněni**, ale **znovuzrozeni** z proboděného boku Kristova, jak říká svatý Augustin! Původně jsme byli stvořeni, nikoliv zrozeni jako božské osoby. Stvořit, učinit je výkon zvenčí, na rozdíl od zrození, které má za následek totožnost podstaty.

V důsledku náklonnosti Boha ke svému vyvolenému tvorovi se ze stvoření stalo jeho **sebeodevzdání, sebevzdání až k smrti**. *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dá svůj život za své přátele*. Jsme vykoupeni za drahou cenu: za krev ze Srdce našeho Vykupitele, vtěleného Božího Syna! Pokud se chceme dát obdarovat vykoupěním, nejsme už možnými Božími partnery ve společné zahradě Edenu. Jsme s ním **jedno tělo**, skutečné Boží děti, pokrevní příbuzní, zrozeni z Boha i jeho sebedarování vlastního života.

Znovuzrození z rány v Kristově boku

Je to dar milosti a nejvyšší vyjádření božské lásky, žádný výše vyvinutý stav přirozenosti,

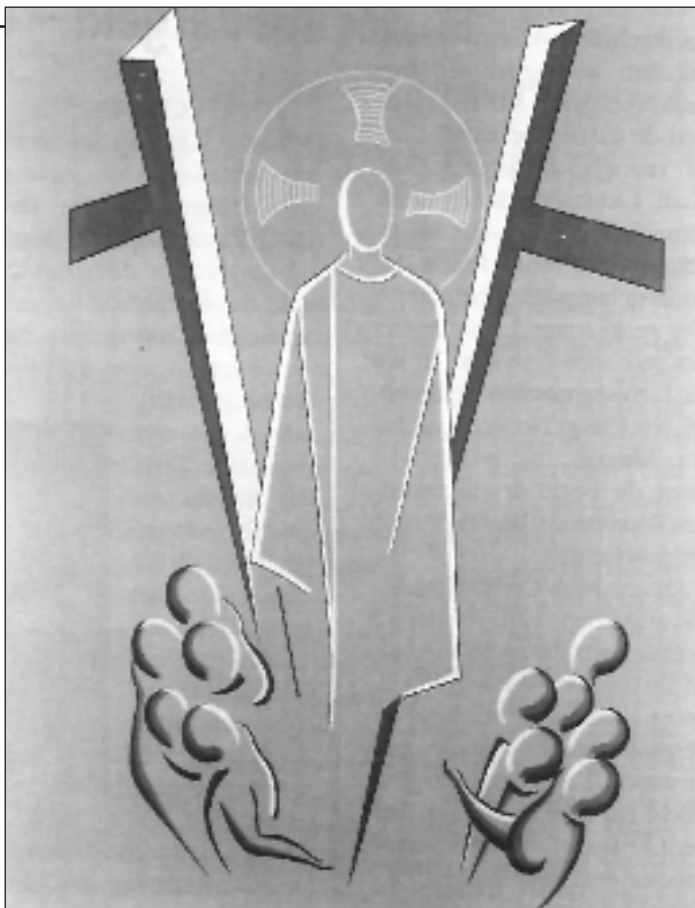
do kterého je člověk pozdvížen bez jeho vlastního rozhodnutí a přičinění. Láska zůstává vždy darem svobody!

Pozvání k nebeské hostině se sice dostává všem. Ale musíme své svatební roucho vyprat v Beránkově krvi. To znamená, že můžeme jen v oslaveném těle potkat onoho Boha, který za nás prolil svou krev!

Příběh oslavy našeho těla začíná již nyní účastí na Nejvyšší Oběti. Mše svatá jako zpřítomnění Kristovy oběti na kříži nám dává příležitost znovu odpovědět na nabídku Boží lásky; přiměřeně k tomu, jak se Bůh odevzdává nám, my se obětujeme Bohu. To znamená, že se musíme **obrátit**, vystoupit ze žádostivosti našeho sebeuspokojování a zaměnit naši sebechtivou vlastní vůli za vůli Boží. Bůh mi připravil tělo, aby se stala jeho vůle, a to nikoliv proto, že potřebuje otroky pro svou vládu nad světem, nýbrž protože je láska, která se těší, že může sloužit vůli milovaného. Jak řekl Kristus na hoře Olivové: *Otče, ne má, ale tvá vůle se staň.*

Kristus bere, jestliže chci, moje srdce z kamene, vykoupá je v krvi svého Srdce a zamění za *srdce* ze svého *těla a krve*. Tak se může již nyní v každé mši svaté proměňovat naše tělo ve formě darování naší duše na tělo formované podle Kristova těla. Tato **proměna v Krista**, lépe řečeno **skrže Krista**, nás zbavuje naší soběstačné samostatnosti a přenáší naše srdce nikoliv na Krista, jak soudí Luther, nýbrž naplňuje jedinečnou, nezaměnitelnou podstatu, kterou Bůh vymyslel a stvořil od věčnosti jako jedinečnou a nezaměnitelnou.

Kristem očištěné srdce se může každým přijetím svatého přijímání stát vždy průzračnějším skrže jedinečnou podstatu Bohem nenahraditelně zvolenou pro celou věčnost, jak zdůrazňuje Lateránský koncil: »Všichni vstanou s tím tělem, které nyní mají.«

Hortenzie Gelminiová: Zmrtvýchvstání

Znovustvoření těla

To znamená, že po smrti bude oslavené tělo člověka vzhledem k principu nesmrtelné formy duše znovu stvořeno. Duševní a stavební řídicí princip nynějšího i budoucího těla je **jedinečnost nesmrtelné duše**, která může být použita buďto jako nástroj jedinečného vyššího vývinu, nebo jako forma odevzdávání se Bohu.

Formálním principem našeho nynějšího i budoucího těla je tedy ve své podstatě Bohem pro celou věčnost vymyšlená a nezaměnitelná duše.

Látkou budoucího těla však není materie, kterou jsme přijali od rodičů, dědičná podstata po otci a matce, ta ve smrti v následku naší sebežádostivosti zahyne.

Na místo tělesného původu po otci a matce nastoupí **znovuzrození z rány v Kristově boku**, které nám daruje Kristovo tělo a krev jako prvky výstavby oslaveného těla. *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný. Každým svatým přijímáním mů-*

žeme přijímat současně stavební kameny pro toto své budoucí tělo!

Tímto od Krista darovaným materiálem, z jeho sebedarování až k smrti, jsme uschopněni stát se **chrámem Ducha svatého**, resp. příbytkem trojjediného Boha, mít podíl na jeho trinitárním koloběhu lásky.

Koloběh lásky je koloběh vzájemného omezování sebe sama ve prospěch toho druhého. Vstřícné přijímání toho druhého, sjednocení s ním, s Bohem či jiným člověkem, předpokládá dokonalé sebezřeknutí. Jen znovuzrození z vnějšího Kristova sebedarování až k smrti nám umožňuje, abychom přebývali s Bohem.

Nové oslavené tělo nás uschopňuje nejen k tomu, abychom **patřili** na Boha - nynějším zrakem nemůžeme Boha vidět: učedníci padli při Kristově proměnění hrůzou na zem. My jsme navíc povoláni, abychom Boha **zakoušeli**: *Okuste a vizte, jak je Pán dobrý. Ne nadarmo se hovoří o nebeské hostině. Naším pokrmem však není pozemská strava, která je pomíjející.*

Svatý Pavel říká: *Pokrmý jsou pro břicho a břicho pro pokrmý, ale Bůh udělá jednou konec oběma* (1 Kor 6,13).

Naším pokrmem je vůle Páně

Naším pokrmem je vůle Pána, přítomnost trojjediného Boha v chrámu našeho těla.

Skrze patření na Boží podstatu, v zakoušení jednoty s ním bude mít naše oslavené tělo onu projasněnost, která vychází z rány Kristova Srdce. Nepomíjejicnost, síla, jas a duchovnost jsou čtyři vlastnosti, jimiž Pavel popisuje zmrtvýchvstalé tělo. Duchovní, zářící charakter oslaveného těla označuje nyní připravenost k lásce této z krve Kristova Srdce vytvořené hmoty, která nezátížená pouty odporu a viny tvoří ryzí formu odevzdání.

Toto Kristovou smrtí na kříži oslavené tělo - Písmo svaté je tak nazývá - umožňuje nám lidem, abychom měli po celou věčnost účast na vnitrobožském koloběhu lásky v nebeském Jeruzalémě. Nebeský Jeruzalém, nové nebe a nová země, již není transcendentní, tedy mimo naši zemi. Tento svět smrtelné hmoty je v důsledku dědičného hříchu pomíjející. Nové nebe a nová země jsou určeny novou **nesmrtelnou hmotou duchovní podstaty**. Ke struktuře hmoty, tedy i té budoucí, náleží prostor a čas. Ty už nejsou v protikladu k dokonalosti a věčnosti svým omezeným sledem po sobě jdoucích prvků. Nejsou již formou po sobě jdoucího a vedle sebe jsoucího, nýbrž jsou způsobem, jakým se nyní nově a ustavičně daruje Věčnost. Omezenost dělitelné hmoty již neslouží omezování toho druhého, nýbrž naopak je způsobem, jakým láska omezuje resp. zadržuje sama sebe, aby se sebezjevujícím způsobem stala uchopitelnou pro toho druhého. Bůh, který vtěluje sám sebe, aby se dal stále nověji zakusit člověku. Člověk, který se stále znovu odevzdává trojjedinému Bohu, a stává se Pánovým tělem.

Přeložil -lš-

Zpívejte a tančete pro svého Boha...

Jak můžeme zůstat ve stavu radosti? Říkám »stav radosti«, jako říkáme »stav milosti«. Radost a chvála jsou od počátku předmětem boje. Není třeba být teologem, abychom to věděli. Stačí být křesťanem. Ještě před stvořením světa chtěl zlý anděl, aby všechna radost, klánění a chvála patřily jen jemu. Proto je to v našem životě ten největší boj. Všechna velká vítězství jsou vítězství radosti, ona je zbraní velkých svatých, jako je svatý František z Assisi. Bohu a jen Bohu jsme povinni radostí. Bůh nás stvořil k tomu, abychom si s ním hráli v ráji; Bůh nás stvořil, abychom mohli milovat jeho a on nás, aby dělal radost on nám a my jemu.

Naše jediné povolání: štěstí

Musíme být šťastni, to je naše povinnost vůči Bohu. Všechno, co Církev nabízí, je chvála: Eucharistie, vrchol a souhrn celého našeho života modlitby, je díkůčinění; žalmy jsou Boží písně, modlitba hodin spočívá v tom, že ustavičná chvála mni- chů a řeholnic udržuje svět. Jsme ustavičně jako tři mládenci v ohnivé peci (Dan 3,24): dnešní svět se podobá pecku a my vidíme všude plameny a odporné věci; jakmile přestaneme chválit Boha, zůstává zde jen smutek, tíže světa a moc knížete tohoto světa. Jestliže vy, kteří bydlíte ve městě, nechválíte Boha, jestliže ve vašem srdci není vůbec žár, jestliže nehoříte láskou k Bohu, pak budete, jak říká žalm, *pohl- ceni jícnem pekla*.

V ruských věznicích zůstali zdraví je ti, kteří chválili Boha a zpívali chválu. Ostatní se zbláz- nili! Nemáme dnes žádnou ji- nou volbu: **Musíme znovu najít Boha.**

Bůh, náš Otec, by chtěl, jako každý otec, abychom byli šťastni, abychom bez ustání před ním jásali. Když neuctívám Boha, pak uctívám jeho nepřítele. Pak přenechávám knížeti tohoto svě-

ta svou energii, své myšlenky, své tělo, své city, a pak jsem tak trdomyslný, že se mi myšlenka na smrt vůbec nezdá tak špatná, že se nám mění v pralátku. To může znít poeticky, ale vede to ke smrti.

Musíme vstát z mrtvých

Když jsme pokřtěni, zname- ná to, že jsme s Kristem již ze- mřeli a s ním vstali z mrtvých. Ale v tom či onom okamžiku našeho života zjišťujeme, že žijeme jen napolo. Musíme vstát ZCELA.

Jeden přítel, který žije na ostrově nedaleko Austrálie, mi vyprávěl tento příběh, kterého byl svědkem. Byl tam kostel, který misionáři založili v minu- lém století. To tehdy vyvolalo velké nadšení a mnoho kaniba- lů se obrátilo. ... Ale časem všechno pominulo!... jak říká básník. Pak přišel z pralesa jeden muž a řekl: »Dříve jsme byli jedno srdce, a toto srdce

hořelo plamenem.« Pak začal věřící povzbuzovat: »Vstaňte, obraťte své srdce a své hlasy k Pánu!« A začali zpívat. Byli trochu nesmělí, ale postupně je uchvátil Duch svatý, ano, je to Duch, kdo se v nás modlí, a pak jsme plní štěstí a radosti a ta neustává! **Abychom se nechali nadchnout, musíme se dát uná- šet Duchem svatým, jako nás při plavání nese voda.** Ti lidé začali zpívat rukama, nohama i boky a tvrdou šíjí lidu, který nechce jít po Božích cestách, a nakonec i srdcem. A postupně začali zpívat, a čím déle zpívali, tím méně byli smutní a unave- ní. A hle, pojednou se ozvaly hasičské sirény: nad kostelem stály plameny. Kostel stál v pla- menech. **Přišla milost Letnic!**

Tento žár, oheň a horlivost pro Boha jsou nakažlivé. Po- třebujeme tento oheň, aby nás šířil, ale nestrávil, jako oheň trnového keře. Tento oheň lásky se šíří. Musíme být ustavičně

»zapálení« a hořet láskou a ne pouze čas od času, ve volné chvíli nebo při shromáždění či v době modlitby... Když jsem jako mladík šel na bohoslužby, měl jsem často pocit, že v mém srdci je oheň a teplo. Občas jsem si myslel, že vidím světlo, ale když jsem po bohoslužbě šel do hospody, cítil jsem smutek bez hranic.

Náš klid je v Bohu

Apoštol Pavel nám říká: *...uží- vejte mezi sebou slov žalmů, chva- lozpěvů a duchovních písní... ze srdce zpívejte a hřejte Pánu... S Bohem se neflirtuje.* On nás bere celé do své náruče. On se s námi sezdává. On nás chce celé pro sebe, v jeho náruči najdeme největší svobodu, největší štěstí, největší radost.

Odškodňujeme a těšme Boží Srdce svou radostí. Bůh nás stvořil s rytmem a rytmus je život. Je to, jako by nás Bůh kolébal.

Učme se modlit

Chtěl bych vám něco prozra- dit, něco, co jsem se naučil po sedmi letech modliteb: správně se modlíte teprve tehdy, když už nevíte, že se modlíte.

Svatý Bernard to řekl takto: **Jedno slovo, které je vysloveno celým srdcem a celým naším rozumem, je jediné slovo, které vás může přesadit do Božího srdce.**

Když jeden mnich přišel do jednoho kláštera, uviděl bratra, který mu otevřel dveře a který ho obsluhoval u stolu. Řekl si: »Ten se stará jen o hmotné věci; podívejme se, jestli náš mnich zná modlitby?«

Mnich odpověděl, že ne. A přece měl tento mnich zářící tvář, vyzařoval přítomnost Du- cha svatého. Řekl: »Pokoušeli se naučit mě Otče náš, ale já jsem řekl Otče náš, a nemohl jsem dále.« Protože při těchto jednoduchých slovech upadl do vytržení! Kdybyste uměli jediné slovo tak zazpívat, kdybyste uměli vyslovit jméno Ježíš, aby

Kateřina Derré: *Mystický tanec*
(ke cti Marty Robinové)

Myšlenky k velikonoční slavnosti

P. Gebhard Maria Heyder OCD

nebyl žádný odstup mezi tím, co říkají vaše rty, a modlitbou, ocitli byste se mimo čas a prostor. Zůstali byste v Boží náruči, byli byste přikováni k Bohu; modlitba sama vás naučí. V opravdové Boží radosti je tomu skutečně tak, že se mu zcela vydáváme a závisíme zcela na něm, protože mu říkáme: »Můj Bože, miluji tě.« Pak jsem zcela a beze zbytku v něm jako malé dítě, které se směje a žvatlá a cítí se zcela utopeno v náruči otce nebo matky. Láska je v pravém slova smyslu extatická, láska nás pozvedá z nás samých.

Učedníci řekli Ježíši: *Nauč nás modlit se.* A co odpověděl? »**Abba.**« Tim mohl skončit. Máme pocit, že zbytek Otčenáše je pouhý překlad slova »*Tatínek*«. V tom spočívá duch dětství, který nám dovoluje znovu najít Boží Trojici. To je to, co od nás Bůh dnes očekává.

Jakmile cítíte, že se vaše myšlenky odchyľují, vraťte se na své místo v Boží náruči a pocítíte, jak vás naplňuje tichá, hluboká radost. Pak si najdete každý den čas, abyste chválili Pána a mohli nakonec říct: *Bez ustání je v mých ústech tvoje chvála.*

Udělejte si například, když přijдете ze školy nebo z práce, čas pro Boha, a Bůh vám to odplatí. Přijдете unavení a jste naštvaní na někoho? Máte chuť se otočit? Ale vy se nesmíte odvrátit. Naopak. Musíte být o to více s Bohem, který je naše osvětlení a který nás dělá nové.

Máme všechno, Bůh nám všechno dává a my to musíme použít. Udělejte proto již dnes rozhodnutí, že věnujete Bohu čas na chválu. Pak zpívejte Bohu při ranním vstávání jako David: *Probud se, citero a harfo, chci vzbudit jitřenku!*

Hlas Ducha

Dnes ráno, když jsem se modlil, Pán ke mně promluvil. Nejsm nic mimořádného. Pán může promluvit ke každému. Řekl mi: *Dám jim pastýře podle svého srdce* (Jer 3,15). Řekl jsem:

Bílá sobota. Velký den odpočinku našeho Pána po dokončení díla vykoupení, které bylo těžší než stvoření na počátku, po jehož dokončení *Bůh přestal konat své dílo a sedmý den posvětil a požehnal* (Gen 2,3). Chceme s vděčnou láskou držet čestnou stráž u Ježíšova hrobního svatostánku, chceme pozdravit a políbit rány obětního Beránka a ještě jednou s pocitu soucitu rozjímat o tom, jak byl snát z kříže a uložen do hrobu.

Pak se můžeme v tichosti naladit pro nadcházející VIGILII SVATÉ VELIKONOČNÍ NOCI: Duchu svatý, dej nám světlé a zapalující hořčičné zrno víry a lásky k Ježíši Kristu. *On je ten Beránek, který byl zabit za hříchy světa; který svou smrtí naši smrt zrušil a vzkříšením obnovil život* (velikonoční preface).

Lumen Christi - Deo gratias. Světlo Kristovo. Bohu díky!

Exsultet iam angelica turba coelorum. »Zajásejte již zástupy andělů v nebi.« – »Ó, vpravdě svatá noc, která jediná směla znát čas i hodinu, kdy Kristus vstal z říše mrtvých ... noc, která spojila nebe se zemí, člověka s Bohem!«

Pak uslyšíme úctyhodná prastará čtení o stvoření světa, jak se Duch Boží vznášel nad vodami, a o tom, jak jeho ruka zachránila děti Izraele, když je převedla Rudým mořem a vytrhla z rukou faraóna (obraz pekelných mocností) a egyptského otroctví.

Děkuji Ti, Pane. A počal jsem se modlit. »Proč je tak málo pastýřů?« Jeho slovo mi odpovědělo: *Žeň je hojná, ale dělníků málo; proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.*

Náhle řekl: »K čemu jsi byl posvěcen?« Jsem jáhnem, abych byl služebníkem slova. Jsem jeho přednášeč. Bůh mi řekl, co máte dnes večer uslyšet. Řekl: »Tam při slavnosti spočine moje ruka na některých mládencích a dívkách.«

Velikonoční noční slavnost vrcholí eucharistickou bohoslužbou. V oraci se modlíme: »Bože, víme, že světlem této veliké noci je náš Pán Ježíš Kristus, kterého jsi slavně vzkřísil. Děkujeme ti, že nám v něm dávaš svůj život, a prosíme tě, zachovej svého svatého Ducha v celé Církvi, rozmnož ji a obnov, aby ti sloužila v duchu a v pravdě.«

V epístole uslyšíme: *My všichni jsme byli křtem ponořeni v Ježíše Krista...a spolu s ním také pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen Otcovou slávou, tak i my musíme žít úplně novým životem.*

Evangelium: *Hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen.*

Pak po vzývání všech svatých následuje **svěcení velikonoční a křestní vody**, do které kněz třikrát ponoří velikonoční svíci a prosí: »Ať skrze tvého Syna sestoupí do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého.«

Pak obnovíme své křestní sliby: *Odríkáte se...? Ano. Věříte...? Věřím.*

V modlitbě nad dary prosíme: »Přijmi, Bože, naše modlitby a posvět naše dary, ať v nich máme účast na velikonočním tajemství a záruku věčného života.« Po svatém přijímání pak: »Bože, při velikonoční hostině jsem jedli všichni z jednoho chleba. Naplň všechny svým Duchem a dej, ať jsme jedno v tvé lásce.«

Celý obřad končí jásavým: *Bohu díky, aleluja, aleluja!*

A když jsem zavřel oči, uviděl jsem je jako zářící body, přesně v půlkruhu nad stanem, a viděl jsem, jak Pán na ně vkládá své ruce. Ujišťuji vás, že nemám vidění každý den.

Jeho ruka spočívá na určitém počtu mladých mužů a žen a on jim říká: »Na tobě má být více než na druhých zřejmý náš vztah, má se ukázat, že je to jedinečné, jak tě miluji, že chci žít jen pro tebe a že očekávám, že mi odpovíš ANO.«

Svatý otec řekl: »Můžete mi říct, že už se nedostává kněží, ale já vám říkám, že já věřím v Ježíše a že do konce světa nebude chybět kněží. Ježíš říká, že jeho Církev nikdy nevymře, *Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou Církev a brány pekla ji nepřemohou.*

Mezi vámi jsou mladí, kteří čekají na to, aby jim někdo řekl: »Ano, volání, které jsi slyšel, je pravé.« Ježíš je volá. Jsou povoláni k tomu, aby byli s Ježíšem, který je našim milosrdným Veleknězem, a všichni, které volá ke kněžství, jsou povoláni k tomu, aby byli srdcem.«

Malá Terezička řekla: »Chci být láskou v srdci Církve, mé Matky.« To je modlitba ženy, muži nemohou říct totéž. Srdce Církve je Srdce Ježíšovo, eucharistické Srdce Kristovo. Kněz a budoucí kněz, který uslyšel Boží hlas, ať dnes odpoví: »Chci být srdcem Církve, mé Matky. Toto srdce nesmí chybět!«

Jsou různé formy kněžství: Kněžství věřících, ale i kněžství ženy: ona přináší své děti. Maria je jediná, která mohl říct kněžská slova *To je moje tělo, to je moje krev* z celého srdce a přitom myslet na Ježíše. Říká to se vši svou láskou. To je jiné kněžství, kněžství srdce, obětujícího se a otevřeného srdce. A Boží ruka spočine na určitém počtu mládenců a dívek, protože kněžství Janovo nemůže zůstat bez pomoci svaté Panny: *Matko, to je tvůj syn; synu, to je tvá Matka.*

Bůh volá mladé dívky, aby se zcela odevzdaly, aby byly láska a oběť, aby obětovaly toho, kdo se obětuje, tak jako Panna Maria obětovala toho, kdo se obětoval za spásu světa.

Děkuji Ti, Pane, Ty jsi naše radost a naše štěstí! Dej, aby každý z nás byl schopen stát se Božím dítětem, aby Tě mohl chválit, zpívat o Tvém štěstí, že miluješ jeho a on Tebe. Neodnímej nám svého svatého Ducha a uchovej nás navždy v sobě.

Bratr Ephraim
Překlad -lš-

Jejich víra byla naprosto zřejmá

Pokud jde o zbožnost, byla jubilejní pouť lefebvristů příkladná.

Ale bylo zde i znamení touhy po plném společenství s Římem.

»Byla to nejvíce povznášející pouť, jakou jsem v tomto jubilejním roce vůbec viděl,« spokojeně zavřel Mons. Granito Tavanti, odpovědný za obřady v bazilice Santa Maria Maggiore, jako by dával projít ve své paměti ještě jednou obrazu této události ze srpna 2000. Pak jej znovu náhle otevře a dodává: »Hluboce na mě zapůsobily tisíce lidí, kteří se zde modlili, když prošli Svatou branou; každý, kdo je viděl, musel přiznat: to je zbožnost a přiměřenost par excellence, jakou si zaslouží jubilejní pouť. Jejich víra byla zcela zřejmá.« Co je tak zvláštního na tomto

tvrzení Mons. Tavantiho, že je zde citujeme? Za prvé je to nejpozoruhodnější a nejvíce ohromující pouť tohoto jubilejního roku. Bylo to totiž poprvé, co čtyři biskupové, kteří byli vysvěceni bez apoštolského mandátu (bez jmenování Svatým stolcem), a tím se vystavili trestu exkomunikace, následování stovkami kněží a tisíci věřících, prošli Svatou branou a shromáždili se u hrobu sv. Petra, aby získali jubilejní odpustky. Pak následovala podobná scéna v dalších římských bazilikách. Krátce a dobře, byla to »pouť par excellence«, jak řekl Mons. Tavanti, a vykonali ji věřící, kteří jsou pokládáni za schizmatiky! Stalo se tak uprostřed měsíce srpna a protagonistou bylo Bratrstvo sv. Pia X., založené Mons. Marcelem Lefebvrem. Gesto, které v dlouhé historii tohoto anomálního schizmatu mělo znamenat novou a rozhodující etapu.

»Jednání začala před dvěma roky,« sděluje švýcarský opat abbé Franz Schmidberger, první nástupce Mons. Lefebvra ve vedení bratrstva. To je úřad, který po dvanácti letech přenechal biskupu Bernardu Fellayovi, který projednal s Vatikánem tento »pochod na Řím«. »Domnívali jsme se, že pro nás jakožto katolíky je konec konců normální, že putujeme do Říma, abychom se zde zúčastnili Jubilea. Tak začala jednání. Ta byla poznamenána jednou zvláštností: mlčením na obou stranách. Každé tři, čtyři měsíce jsme znovu předkládali svou záležitost, ale bez oficiální odpovědi.« Vedle abbého Schmidbergra stojí jiný člen bratrstva, Francouz Emanuel Chalard, šéfredaktor listu *Sí, sí, no no*. Díky jeho dobrému spojení s kurií bylo možno vést paralelně další jednání: i když do Éconu, hlavního sídla lefebvristů, nepřišla oficiální odpověď, byly zde polooficiální informace o *status questionis*, co vzešlo z této žádosti a jaké se tu projevují těžkosti. »Zdá se, že naše žádost prošla rukama většího počtu kardinálů,« pokračuje abbé Schmidberger, »až se nakonec dostala na Státní sekretariát a na Komitét pro oslavu Jubilea.«

12. července přišla nakonec oficiální odpověď Vatikánu. První po dvou letech čekání. A je to odpověď kladná. Pouť lefebvristů se může uskutečnit, brány římských bazilik se pro ně otevírají. »Plánovanému programu nestojí nic v cestě,« stojí v dopise Komitétu pro Velké jubileum roku 2000. Podepsán byl kardinál Roger Etchegeyay. »Ale zbývá jen měsíc času: pro pouť byl vyznačen termín 8., 9. a 10. srpna 2000. Hrozilo to úplným nezdarem, protože takovou pouť je třeba dobře připravit. Mají se jí zúčastnit tisíce věřících z různých kontinentů, z velké části z Asie, kteří mají

přijít do Říma. Ale obávaná katastrofa se nekoná. Polooficiální cestou přišla odpověď již půl roku před oficiálním sdělením, že naši pouti nestojí nic v cestě,« sděluje s úsměvem pater Emanuel Chalard.

Tak se mohli lefebvristé dát do organizačních příprav. A čtyři biskupové, 100 kněží, 130 seminaristů, řeholníci a řeholnice a více než 5000 věřících se vydalo na cestu do Říma. Místo setkání: bazilika sv. Pavla Za hradbami 9 hod. 30 min. Po překročení Svaté brány následuje modlitba u hrobu Apoštola národů. Ve 14.30 hod. jde průvod po Via della Conciliazione k bazilice sv. Petra. Není přítomen ani jeden novinář, nikdo není o této události informován. Tiskové sdělení, které lefebvristé předali před několika dny tiskovým agenturám, nikdo nebral vážně. Ale dlouhý zástup duchovních a řeholníků v klerikách a hábitech, ponořený uprostřed horkého srpna do dlouhých vroucích modliteb, nezůstal bez povšimnutí. První, kdo průvod zpozorovali, byli novináři italské státní televize RAI, jejichž kanceláře jsou na Via della Conciliazione. A i když

jsou zvyklí na přívál poutníků, latinské zpěvy a toto neobvyklé divadlo vzbudily jejich pozornost. Když se přiblížili k zástupu poutníků, aby se dověděli, co to má znamenat, byli odpovědi velmi překvapení. V redakcích bubnují vatikanisté na poplach a jsou z toho celí zmatení. Protože novináře nikdo předem

neinformoval, šíří se domněnka, že lefebvristé chtěli připravit ve Vatikánu překvapení. A když policisté na náměstí Sv. Petra nechtěli věřící vpustit, ihned se šušká, že lefebvristé přišli bez vědomí Vatikánu a chystají se prolomit bezpečnostní bariéry. Jeden z novinářů již již chtěl diktovat tiskovým agenturám senzační bombu, ale naštěstí jej kolegové včas přibrzdili. »Ve skutečnosti,« vysvětluje opat Michel Simoulin, představený italského distriktu, »Vatikán jen opomněl informovat policii o naší pouti a ta zablokovala přístup na náměstí Svatého Petra a žádala o vysvětlení. Několik telefonátů do kanceláře Svatého stolce všechno rychle vyjasnilo.«

Tak mohli lefebvristé konečně projít Svatou branou v bazilice Svatého Petra a pomodlit se u hrobu sv. Petra. Papežův byt, ve kterém byla vyvěšena papežská vlajka, je vzdálen jen několik metrů, ale pod vznešenou klenbou baziliky zaznívá hlas lefebvríanského biskupa, který se modlí za Svatého otce. Pak se kněží i věřící odeberou k hrobu sv. Pia X. V 16.30 hod. se skupina pozvolna rozchází. Svatý stolec trval na tom, aby v 17.00 hod. byla bazilika volná. A to se přesně stalo.

Příští den ve středu 9. srpna pokračuje Jubileum lefebvristů v bazilice sv. Jana na Lateráně a v Santa Maria Maggiore. Ve čtvrtek splatí tisíce věřících Římanům daň zbožnosti: navštíví sedm kostelů. Jdou po stopách sv. Filipa Neriho celkem 23 km pěšky a navštíví nejdůležitější

Pokračování na str. 11

Co je tolerance?

Latinský kořen slova *tolerare* znamená *trpět, snášet, přetrpět, vydržet, zachovávat*.

Tolerance je ve slovnících označována jako názorová snášenlivost, umožňující jedincům jiného přesvědčení, aby je zastávali bez nebezpečí postihu či pronásledování. Znamená také určitou omezenou svobodu zaručenou za určitých okolností: určitou věc je možno tolerovat, ačkoliv není právně zajištěna.

Tolerance z psychologického a biologického hlediska znamená odolnost vůči různým faktorům okolí a prostředí. Z technického hlediska je tolerance povolena nepřesnost rozměru, hmotnosti či jakosti.

Katolická představa o toleranci

Jednou z forem tolerance v náboženské oblasti je například trpělivé přijímání odlišností, slabostí a nedokonalostí těch druhých.

Jsou však lidé, kteří neuznávají obecně platnou pravdu. Podle nich všechno je relativní, všechno je možno zpochybnit, a tedy také přizpůsobit. Tito lidé rozumějí pod pojmem tolerance pochopení a uznání pro jakékoliv ideje a životní představy. Tato falešná »tolerance« jde pochopitelně tak daleko, že přijímá

Pokračování ze str. 12

baziliky věčného města. V bazilice sv. Kříže Jeruzalémského je poslední překvapení. Odpovědný správce baziliky, dojatý takovým přívalem zbožnosti, neváhá otevřít relikviář, kde jsou uchovávány posvátné ostatky, které přinesla do Říma matka císaře Konstantina. Vyjímá opatrně kus svatého Kříže, na kterém zemřel náš Pán, a podá jej biskupovi a ten s ním žehná přítomné věřící, kteří dojeti setrvávají na kolenou.

30giorni 9/2000
Překlad -lš-

bez velkých námitek jakékoliv ideje, iniciativy, životní formy bez ohledu na to, zda jsou víře a spáse člověka jakkoliv nebezpečné.

O náboženské toleranci se můžeme dočíst v koncilních dokumentech. Deklarace *Dignitatis humanae* (o náboženské svobodě) věřícím ukládá **povinnost hledat pravdu, přijímat ji a být jí věrný**. Tentýž dokument však také hovoří o **právu na náboženskou svobodu**. Znamená to, že každý člověk má právo věřit, či nevěřit; vyznávat svou víru veřejně, nebo ne; a to při respektování náboženského přesvědčení jiných lidí.

Člověk zastává určitý světový názor nikoliv proto, že si jej vytáhl z klobouku jako los, ale protože je přesvědčen o jeho správnosti, tedy o jeho určité shodě s obecně platnou pravdou. Skutečná náboženská svoboda vyžaduje, abychom ustavičně hledali pravdu, a když ji nalezneme, také se s ní ztotožnili: *Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí* (Jan 8,32), říká Ježíš v rozhovoru o svobodě, který vede s židy.

»Co je pravda?«

Tuto proslulou Pilátovu otázku o pravdě si osvojuje člověk, který její existenci nepřipouští, ale ve skutečnosti je tomu tak proto, že sám neví nebo nechce vědět, kdo je, odkud a kam jde. Apří tom si musíme být vědomi, že dědičný hřích a vůbec všechny lidské hříchy zastřely lidem pravdu závojem, takže ji člověk již tak zřetelně nepoznává. Proto je zapotřebí, aby mu skutečnou pravdu stále někdo předkládal a připomínal. A právě toto patří k základním úkolům Církve.

Lidská svoboda a Boží zákon patří k sobě, jsou navzájem spojeny a musí se vzájemně prolínat. Víra a rozum jsou pro lidského ducha jako dvě křídla, která mu umožňují, aby se vznesl k nazírání poslední pravdy.

Církev si je vědoma poslání, které obdržela od Boha, totiž aby byla věrnou strážkyní poselství, které pochází od něho samého. Svätý Pavel ve 2. listě Korintským nám píše: *Takovou důvěru máme k Bohu skrze Krista, ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha. On nám také dal schopnost sloužit Nové smlouvě, která nespočívá v liteře, ale v duchu. (...) Když se někdo obrátí k Pánu, rouška bude odstraněna. Ten Pán je však duch, a kde je duch Páně, tam je svoboda.* (2 Kor 3,4-6.16)

Pravdu o člověku přijala Církev ve velikonočním tajemství a od té doby neúnavně hlásá, že Ježíš je *Cesta, Pravda a Život* (Jan 14,6), a je si při tom plně vědoma, že každá dosažená pravda představuje jen jednu etapu na cestě k plnosti pravdy, která se v plnosti ukáže při posledním zjevení Pána ve slávě. »Jestliže věříme, že je možno poznat všeobecně platnou pravdu, není zdrojem nesnášenlivosti, nýbrž je to nezbytná podmínka pro správný a autentický dialog mezi lidmi, aby bylo možno překonat rozdělení a vykročit společně na cestu, která vede k plné pravdě.« (Veritatis splendor)

Tolerance se projevuje v tom, že respektujeme svobodu druhých. Ovšem známý princip, že máme snášet menší zlo, abychom zabránili většímu, mohl by se zvrátit ve skutečnost, že tak podporujeme anebo zvyšujeme něco, co je chybné a špatné. Podporovat nebo dělat něco zlého, aby z toho vzešlo něco dobrého, není dovoleno ani z vážných důvodů (srov. Řím 3,8). Zlo vždy zůstane zlem.

Musíme si být dobře vědomi, že rozlišovat mezi dobrem a zlem nespočívá v rukou lidí, nýbrž v rukou Božích. Ježíš je živoucí zosobněnou syntézou dokonalé svobody a dokonalé poslušnosti vůči Boží vůli.

Ani duch, ani činy nesmějí nikdy přezírat pravdu a čím je ta-

to pravda pragmatičtější a ohebnější, tím větším zmatkům je vystavena a nakonec tím větší jsou rizika spojená s nesnášenlivostí.

Jen s Boží milostí se může lidská svoboda podřídít bezvýhradně Bohu.

Tolerance není ani pasivita, ani lhostejnost.

Izaiáš nám představuje Mesiáše jako Božího služebníka, který přináší národům právo. *Nekřičí a nedává se slyšet na ulicích. Nalomenou třtinu nedolomí, neuhásí doutnající knot, vyhlásí soud podle pravdy. Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi nevykoná soud. I ostrovy čekají na jeho zákon.* (Iz 42,2-4)

Izaiáš nám ohlašuje Mesiáše, který nás uvede do věrnosti své nauky a nepozná únavy, dokud neohlásí na zemi právo. Ale Mesiáš nám oznamuje, že si nedá pokoj, i když pravda přináší také své nároky.

Zákon bratrského napomenutí (srov. Mt 18,15-17) ukazuje zcela jasně, že tolerance není ani pasivita, ani lhostejnost. V Písmu se na tomto místě říká zcela jednoznačně: *Hřeš-li tvůj bratr, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říct, získal jsi svého bratra. Nedá-li si však říct, přiber si ještě jednoho nebo dva svědky, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník...*

Tato Ježíšova nauka ukazuje, že tolerance není pasivním přijímáním všeho možného. Jsou případy, kdy »toleranci« nazýváme něco, co znamená ve skutečnosti nedostatek odvahy a nedostatek lásky k bratru, kterého ponecháváme v bludu. To je slabost, zbabělost a nikoliv ctnost.

Kéž dá Bůh každému poznat, v jakých situacích se sluší mlčet a v jakých je třeba naopak jednat a jak si při tom má počínat.

S použitím *Maria heute*
327/21
zpracoval -lš-

Život jako povolání

Poselství Jana Pavla II. k XXXVIII. světovému dni modliteb za duchovní povolání

Ctihodní bratři v biskupské službě, bratři a sestry na celém světě!

1. Příští Světový den modliteb za povolání, který se uskuteční 6. května, tedy několik měsíců po zakončení Velkého jubilea, bude mít za téma: **Život jako povolání**. Tímto svým poselstvím se chci zastavit v úvaze spolu s vámi nad jednou záležitostí, která má nesporný význam pro křesťanský život.

Slovo *povolání* vymezuje velmi dobře vztahy, které má Bůh ke každé lidské bytosti ve svobodě lásky, protože »každý život je povolání« (Pavel VI., *Populorum progressio* 15). Na konci stvoření se Bůh zamýšlí nad člověkem a vidí, že je to velmi dobré (srov. Gn 1,31): stvořil ho *ke svému obrazu a podobnosti*, svěřil do jeho dělných rukou vesmír a povolal ho k intimnímu vztahu lásky.

Povolání je slovo, které přivádí k pochopení dynamičnosti Božího zjevení a odhaluje tak člověku pravdu o jeho existenci. Jak čteme v koncilním dokumentu *Gaudium et spes*, »důstojnost člověka je založena v jeho povolání ke společenství s Bohem. K rozhovoru s Bohem je člověk zván již od svého narození: existuje totiž jenom proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále z lásky zachovává; jen tehdy žije plně podle pravdy, když tuto lásku svobodně uznává a dává se svému Stvořiteli.« (19) Právě v tomto dialogu lásky s Bohem záleží pro každého možnost, aby rostl podle vlastních charakteristických rysů, které přijal jako dar a které jsou schopny »dát smysl« dějinám a základním vztahům jeho každodenního žití na jeho cestě k plnosti života.

2. Chápat život jako povolání podporuje vnitřní svobodu, stimuluje v subjektu vůli po budoucnosti spolu s odmítáním

koncepce života pasivního, banálního a nudného. Život tak nabývá hodnoty »přijatého daru, který svou přirozeností směřuje k tomu, aby se stal darovaným dobrem« (Nová povolání pro novou Evropu, 1998, 16). Že je znovuzrozený z Ducha (srov. Jan 3, 3-5), ukazuje člověk, když se učí následovat nové přikázání, *abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás* (Jan 15,12). Je možno říci, že v určitém smyslu láska je »DNA« Božích synů; je to *svaté povolání*, ke kterému jsme všichni povoláni *podle jeho záměru a pro milost, kterou nám dal v Ježíši Kristu před dávnými věky a která se projevila teprve nyní, když přišel náš Spasitel Ježíš Kristus* (2 Tim 1,9-10).

Na počátku každé cesty k povolání je Emanuel, Bůh s námi. On nám zjevuje, že pro výstavbu svého života nejsme ponecháni sami sobě, protože Bůh kráčí s námi uprostřed našich střida-

vých proměn, a pokud chceme, splétá s každým z nás obdivuhodné příběhy lásky, jedinečné a neopakovatelné, které jsou současně v harmonii s celým lidstvem a vesmírem. Odhalit Boží přítomnost ve své osobní historii, necítit se již sirotkem, nýbrž vědět, že máme Otce, kterému můžeme bezmezně důvěřovat: to je ona obrovská proměna, která přetvoří horizont dosud pouze lidský a přivádí člověka k pochopení, jak říká *Gaudium et spes*, že může nalézt sám sebe jen v opravdovém darování sebe samého (24). V těchto slovech II. vatikánského koncilu je obsaženo tajemství křesťanského života a každého autentického lidského vztahu.

3. Proto se dnes tato křesťanská koncepce života musí vypořádat s některými charakteristickými rysy západní kultury, ve které je Bůh prakticky vyhoštěn z každodenního života. To je důvod, proč je tak nezbytné poslání stejné pro celé křesťanské společenství, totiž »obnovit život podle evangelia«. Pro toto základní pastorační poslání je

nezbytné svědectví lidí, kteří ukazují plodnost života, který má za svůj pramen Boha, v učenlivosti k působení Ducha svou silou a ve společenství s Kristem a Církví záruku autentického smyslu každodenní námahy. Je potřebné, aby v křesťanském společenství každý objevoval své osobní povolání a s velkodušností na ně odpovídal. Každý život je povoláním a každý věřící je pozván, aby spolupracoval na výstavbě Církve. Ve »Světový den modliteb za povolání« se proto naše pozornost zvláště obrací k nutnosti a nenahraditelnosti ordinovaných služebníků a osob schopných následovat Krista na jeho náročné cestě zasvěceného života v povolání evangelních rad.

Potřebujeme posvěcené služebníky, kteří by byli »zárukou ustavičné svátostné přítomnosti Krista Vykupitele v různých dobách a místech« (Christifideles laici 55) a hlásáním slova i slavením Eucharistie a jiných svátostí vedli křesťanská společenství po stezkách věčného života.

Potřebujeme muže a ženy, kteří svým svědectvím udržují »mezi věřícími živé vědomí základních hodnot evangelia« a působí, že »ve vědomí Božího lidu se vynořuje potřeba odpovídat svátosti života na lásku Boha, který přebývá v srdcích v Duchu svatém, a tak uplatňují ve svém jednání svátostné zasvěcení uskutečněné Božím působením ve křtu, v bířmování a v ordinaci«. (Vita consecrata 33)

Kéž Duch svatý probudí hojná povolání zvláštního zasvěcení, aby podporovala v křesťanském lidu stále velkodušnější příklon k evangelium a usnadňovala všem pochopení smyslu života jakožto zřetelného zjevení Boží krásy a svatosti.

4. Moje myšlenky se nyní obračejí k tak četným mladým lidem, kteří žijí po hodnotách a jsou často neschopni najít cestu, která k nim vede. Ano, jen Kristus je Cesta, Pravda a Život. A proto je nutné umožnit jim

Modleme se za papeže v srdci Církve

Úryvky z kázání Mons. Bernarda Fellaye v bazilice sv. Petra

Stojíme zde, tedy u hrobu sv. Petra, prvního papeže, kněžete apoštolů. Stojíme zde v bazilice, která nese jeho jméno, v bazilice, která byla postavena na místě jeho mučednické smrti, na nejzazším kraji příčné lodi, zde u jeho hrobu (...) *Ty jsi Petr, a na té skále postavím svou Církev*. A my jsme nyní zde, v jeho Církvi, Církvi našeho Pána Ježíše Krista, v katolické církvi. A od doby Petrovy je Řím středem katolické církve. Tuto Církev, tuto římskou Církev...je třeba milovat a věřit v ni.

Kdo říká Petr, říká papež, papežský vládce; a v Písmu svatém v Novém zákoně nacházíme dvě modlitby za Petra. Ta první je od samého našeho

Pána: *Šimone, já jsem prosil za tebe, aby neklesala tvá víra. A ty, až se jednou obrátíš, utvrzuj své bratry*. Ve Skutcích apoštolů nacházíme další modlitbu: »Celá církev se bez ustání modlila k Bohu (...).« Chceme se připojit k této modlitbě, která je v Písmu svatém od Ducha svatého, k této dvojí modlitbě za Kristova zástupce, za nástupce sv. Petra.

A také my prosíme sv. Petra o jeho přimluvu, o věrnost, o věrnost až do konce: *Jen ten, kdo vytrvá až do konce, bude spasen*. Pod touto klenbou dejme znovu zazníti vyznání víry: té víry, která byla vírou Petrovou, přetrvala staletí a dále trvá. Poklekněme tedy a modleme se.

setkat se s Kristem a pomáhat jim, aby k němu našli trvalý hluboký vztah. Ježíš musí vstoupit do jejich světa, přijmout jejich příběhy a otevřít jejich srdce, aby se naučili stále více ho poznávat, tak aby ho krok za krokem následovali po stopách jeho lásky.

V této souvislosti myslím na důležitou roli pastýřů Božího lidu. Připomínám jim slova II. vatikánského koncilu: »Na prvním místě tedy ať si kněží vezmou k srdci, že mají službou slova a příkladem vlastního života, z něhož vyzáruje duch služby a pravá velikonoční radost, stavět věřícím na oči vznešenost a potřebnost kněžství... Tomuto cíli je velmi na prospěch pečlivé a rozumné duchovní vedení... Nesmí se však očekávat, že toto Boží volání dojde k sluchu budoucího kněze nějakým mimořádným způsobem. Spíše má být zachyceno a rozpoznáno ve znameních, jimiž se v každodenním životě projevuje Boží vůle rozvázným křesťanům; tato znamení mají kněží pozorně sledovat.« (Presbyterorum ordinis 11)

Myslím dále na zasvěcené osoby, povolané, aby svědčily, že v Kristu je naše jediná naděje; jen od něho je možno nabýt energii potřebnou k prožití takto zvoleného způsobu života; jen s ním je možno vyjít vstříc hlubokým potřebám spásy lidstva. Kéž přítomnost a služba zasvěcených osob otevírá srdce a mysl mladých lidí vstříc k horizontům plným naděje v Boha a vychová v nich pokoru a ochotu k lásce a službě. Významnost jejich života z církevního a kulturního hlediska kéž se stále lépe transponuje do specifické pastorační schopné vychovávat a formovat mladé lidi, aby zaslechli Pánovo volání a našli svobodu ducha odpovědět mu s velkodušností a elánem.

5. Obracím se nyní k vám, drazí křesťanští rodiče, s výzvou, abyste byli nablízku svým dětem. Nenechávejte je osamocené tvá-

ří v tvář velkým rozhodnutím dospívání a mládí. Pomáhejte jim, aby se nedali ovládnout nenasytým hledáním blahobytu a veďte je k autentické radosti, oné radosti ducha. Dejte v jejich srdcích, často utlačovaných strachem z budoucnosti, zaznít radosti osvobozující víry. Vychovávejte je, jak napsal můj ctihodný předchůdce, sluha Boží Pavel VI., »aby uměli vychutnávat prostě i mnohoznačné lidské radosti, které jim Stvořitel již poslal na jejich cestě: jásavou radost z bytí a života; radost z čisté a posvěcené lásky; smiřující radost z přírody a mlčení; radost, tak často chybějící, ze zajištěné práce; radost a uspokojení ze splněného úkolu; průzračnou radost z čistoty, služby, účasti, náročnou radost z oběti.« (Gaudete in Domino I)

Na působení rodiny nechť naváže působení katechetů a křesťanských učitelů, povolaných, aby zvláštním způsobem podporovali v mladých smysl pro povolání. Jejich úkolem je vést nové generace k odhalování plánu, který má s nimi Bůh, a pěstovat v nich připravenost učinit z vlastního života dar pro poslání,

jestliže Bůh zavolá. Stane se tak skrze postupná rozhodnutí, která připravují plné »ano«, v jehož síle stává celou svou existenci do služeb evangelia. Drazí katecheté a učitelé, abyste toho dosáhli, pomáhejte chlapcům vám svěřeným dívat se k výšinám a unikat trvalému pokušení ke kompromisu. Vychovávejte je k důvěře v Boha, který je Otcem a ukazuje mimořádnou velikost své lásky, když svěřuje každému osobní úkol ve službách velkého poslání »obnovit tvář země«.

Ve Skutcích apoštolů čteme, že první křesťané setrvali v apoštolském učení, společenství, v lámání chleba a v modlitbách (2,42). Každé setkání s Božím slovem je šťastným okamžikem pro zrod povolání. Návraty k Písmu svatému pomáhají pochopit styl a gesta, jimiž Bůh volí, povolává, vychovává a činí účastným na své lásce.

Slavení Eucharistie a modlitba dávají lépe pochopit Ježíšova slova: *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo! Proste tedy Pána žni, aby poslal dělníky na svou zeň!* (Mt 9,37-38; srov. Lk 10,2) Kdo se modlí za povolání, učí se dívat s moudrostí evangelia na svět a potřeby života a spásy každé lidské bytosti; prožívá navíc lásku a soucit, který má Kristus s lidstvem, a získává milost, aby mohl říct podle příkladu svaté Panny: *Hle, jsem*

služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova (Lk 1,38).

Zvu vás, abyste se mnou vroucně prosili Pána, aby na jeho žni nechybělo dělníků:

Otče svatý, nekonečný prameni života a lásky, který v živém člověku ukazuje zář své slávy a vkládáš do srdce semeno svého povolání, dej, ať nikdo pro svou nedbalost nezanedbá tento dar ani ho neztratí, ale aby všichni s plnou velkodušností mohli kráčet za uskutečněním tvé Lásky. Pane Ježíši, který jsi při putování po cestách Palestiny vybral a povolal apoštoly a svěřil jim úkol hlásat evangelium, pást věřící, slavit božský kult, dej, aby ani dnes nechyběli tvé Církvi početní a svatí kněží, kteří by všem přinášeli ovoce tvé smrti a tvého zmrtvýchvstání. Duchu svatý, který posvěcuješ Církev ustavičným vyléváním svých darů, zasej do srdcí povolaných k zasvěcenému životu niternou a silnou vášeň pro Království, aby velkodušným a bezpodmínečným anodali svou existenci do služeb evangelia. Nejsvětější Panno, která jsi bez váhání obětovala sebe samu Všemohoucímu, aby se mohl uskutečnit jeho plán spásy, vlej do mladých srdcí důvěru, aby se stali jeho horlivými pastýři, kteří vedou křesťanský lid po cestách života, a zasvěcené duše, které dokážou dosvědčovat čistotou, chudobou a poslušností osvobozující přítomnost tvého zmrtvýchvstalého Syna. Amen.

Ve Vatikánu 14. září 2000

Lucie vypráví o Fatimě (3)

ÚVOD

Fatima, stejně jako ostatní uznaná zjevení Panny Marie a Ježíše Krista, je **Božím dílem**. Bůh ale nekoná nic jen tak, nekoná přece nic, co by nemělo smysl. Stejně jako v Izraeli se v příslušných okamžicích dějin objevovali proroci, aby svému lidu připomínali jeho věčný úděl, tak také po příchodu Mesiáše Bůh ve své nesmírně moudré prozřetelnosti používá zjevení Matky Boží a Ježíše Krista, která jsou uzpůsobena k tomu, aby mocně působila na celý svět, k tomu, aby svému lidu připomínali věčné pravdy svého zjevení, na něž se tak často pro lidské vášně zapomíná.

Připomínáme, že v Kristových dobách se většina kněží a učitelů Zákona navzdory časté četbě Písma natolik vzdálila duchu zjevení, že očekávala politického Mesiáše, který by osvobodil lid z římského područí. Neodehrává se „mutatis mutandis“ cosi velmi podobného i v dnešní době? Neexistují snad biskupové a kněží, kteří by si přáli proměnit církve v jakýsi institut, který by se zabýval převážně sociální asistencí a podporou pokroku zatím nerozvinutých národů? Jiní zase napadají magisterium a zaštiťují se záminkou, že chtějí církve osvobodit od středověkých struktur. Nejzávažnějším bludem, který přivedl tolik kněží k tomu, že opustili vlastní službu a povolání, je pohanský naturalismus, jenž se vyznačuje míněním, že nadpřirozených cílů je možno dosáhnout používáním čistě lidských prostředků. Z toho pak pramení pohrdání modlitbou, pokáním a dále také upřílišněná důvěra ve vlastní akce, akce, akce ... Neznamená takové počínání, že se zapomíná na věčně platná Kristova slova: „Beze mne nemůžete vykonat nic“? Neexistuje dokonce snaha o to, aby bylo vymazáno z lidské mysli jakékoli povědomí o od-

povědnosti za vlastní hříchy? Kristus nás však na takové manipulace s pravdou připravil (srov. Mt 7,15-23). **Fatimská zjevení nejsou ničím jiným než varovným poplašným znamením proti všem takovým mrzačením Božího zjevení, o nichž jsme se právě zmínili.** Podívejme se tedy na to, co obsahuje toto poselství z Fatimy.

Jde o to, **aby se lidem připomínalo jejich věčné určení**, které lze dosáhnout jedině prostřednictvím života v Boží milosti, modlitbou a pokáním. Tato modlitba v sobě zahrnuje zbožnost vůči Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a svatý růženec.

Další pravdou, na niž se tolik zapomíná a kterou nám Fatima staví před oči, je to, že **války a přírodní katastrofy jsou Božími tresty za lidské hříchy**. Nestojí snad v Písmu svatém, že Sodoma byla zničena, poněvadž v ní nebylo možno nalézt ani deset spravedlivých? Nebyl snad Jeruzalém vyvrácen, poněvadž nedokázal rozpoznat hodinu svého navštívení, hodinu pokoje? A co znamená potopa? Čím jiným je oněch symbolických čtyřicet let putování Božího lidu po poušti? Čím jiným je babylonské zajetí?

Bůh se nezměnil a ani se změnit nemůže! Proto tedy to, co se přihodilo v dávných dobách, se dnes přihází znovu, a tak tomu bude až do konce věků. Lidé se ženou za potěšením a vymýšlejí za tím účelem ty nejrafinovanější systémy. Velice snadno však zapomínají na to, čemu nás učí dějiny a Boží zákon.

Fatima představuje **zvon bijící na poplach**, který promlouvá do lidských životů i do dějin celých národů. Navzdory této alarmující charakteristice se jedná o **volání plné lásky**, která chce člověka zachránit prostřednictvím upřímného pokání, jež je nezbytné k tomu, aby člověk od Boha Otce obdržel kýžené odpuštění. „Pokud budou konat

to, co vám řeknu, pak se zachráně mnoho duší a bude mír. Válka spěje ke svému konci. Jestli ale nepřestanou Boha urážet, v průběhu pontifikátu Pia XI. začne další, ještě strašlivější válka.“

Lucie napsala dne 20. června 1939 ctihodnému otci José Aparicio da Silvovi SJ:

„Madona rozhodla oddálit bič války na pozdější dobu, pokud se tato pobožnost bude rozšiřovat a také skutečně konat (jedná se o pobožnost pěti prvních sobot). Vidíme, jak od nás vzdaluje tento trest přesně v té míře, jak se snažíme šířit tuto pobožnost. Obávám se však, že bychom mohli vykonat mnohem víc, než reálně děláme. Obávám se rovněž, že Bůh není spokojen, a že tedy stáhne zpět rámě svého milosrdenství, a tak dopustí, aby svět byl poničen zmíněným trestem, který bude tak strašlivý jako nikdy předtím. Bude to hrozné!“

V listu adresovaném Svatému otci ze dne 2. prosince 1940 Lucie píše: „Přesvatý otče! Pokud se nemýlím v tomto spojení mé duše s Bohem, náš Pán slibuje vzhledem k tomu, že portugalský národ Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, obzvláštní ochranu pro portugalský národ v průběhu této války. Tato ochrana bude známkou milosti, které by Bůh býval udělil ostatním národům, kdyby byly zasvěceny Mariinu Neposkvrněnému Srdci tak, jako je tomu s portugalským národem.“

Jelikož Portugalsko bylo spojencem Velké Británie, tato slova vyřčená v roce 1940 mají opravdu váhu skutečné předpovědi věcí budoucích. Je třeba mít na paměti, že „přínejmenším desetkrát jak Německo, tak Spojené státy americké vyvinuly tlak na Portugalsko, aby vstoupilo do války, v opačném případě tyto státy hrozily, že poruší portugalskou neutralitu“. Dále je třeba mít na paměti skutečnost, že německé obrněné divize vstoupily s velkou pompou do San Sebas-

tianu. Při znalosti těchto údajů nás nepřekvapí, že Pius XII. i jeho nástupci došli k jasnému přesvědčení, že poselství nebeské Královny dané skrze prostičké malé pastýře v roce 1917 a později prostřednictvím pokorné a neučené řeholnice, která se zabývala téměř výhradně domácími pracemi a modlitbou, je nezvratitelnou pravdou. Existují však další předpovědi sestry Lucie, které je třeba připomenout.

V listu ctihodnému otci José Bernardovi Gonçalvesovi SJ sestra Lucie dne desátého května roku 1936 tvrdí: „Můj Bože, Svatý otec mi nebude moci uvěřit, pokud Vy sám se do toho nevloužíte a nepomůžete mi prostřednictvím obzvláštní inspirace! Svatý otec! Modlete se mnoho za Svatého otce. Jistě to učiní [jedná se o zasvěcení Ruska], ale to již bude pozdě.“

Dne patnáctého října roku 1940 Lucie píše: „Pokud se jedná o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, pak nebylo učiněno v květnu, jak jsem očekávala. Bude však jistě vykonáno, ale nikoli hned teď.“

Tyto předpovědi se naplnily, jak dobře víme, protože dne 31. října 1942, tedy přesně v den, kdy se ve Fatimě slavilo pětadvacáté výročí od zjevení a také výročí biskupského svěcení Pia XII., papež prostřednictvím rozhlasového poselství proneseného portugalsky zasvětil celý svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

V listu sestry Lucie adresovaném Svatému otci nacházíme následující slova: „Při rozličných vnitřních sděleních náš Pán nepřestal naléhat na to, aby byl splněn tento požadavek, v poslední době pak příslibil, že jestliže Vaše Svatost zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Mariinu spolu se zvláštní připomínkou Ruska a jestliže Vaše Svatost nařídí, aby totéž současně vykonali také všichni biskupové světa v jednotě s Vaší Svatostí, pak

Pokračování na str. 15

náš Pán zkrátí dny utrpení, jimiž se rozhodl ztrestat národy za jejich zločiny válkou, hladem a rozličnými pronásledováními svaté církve i vaší svatosti.“

Pohnut těmito slovy i těmi následujícími: „Pokud mé prosby budou vzaty vážně, pak se Rusko obrátí a bude mír. Pokud ne, bude Rusko šířit po světě své bludy, bude rozdmýchávat války a bude podněcovat pronásledování církve. Dobří budou mučedníky a Svatý otec bude muset mnoho vytrpět, některé národy budou vyhlazeny...“, se Pius XII. rozhodl zasvětit Rusko Neposkvrněnému Srdci Mariinu. To se odehrálo dne 17. července 1952: „Aby naše i vaše horoucí modlitby došly snáze vyslyšení a abychom poskytli obzvláštní důkaz naší přízně, stejně jako jsme před několika lety zasvětili celý lidský rod Neposkvrněnému Srdci Panny a Matky Boží, tak tedy zasvěcujeme

všechny národy Ruska témuž Neposkvrněnému Srdci.“

Jelikož bylo nemožné vykonat toto zasvěcení v daném termínu spolu se všemi biskupy celého světa, Pius XII., když prohlásil Pannu Marii za Královnu nebe i země, užil této slavnostní formule:

„Naši apoštolskou autoritou nařizujeme a ustanovujeme svátek Panny Marie Královny, který se bude slavít v celém světě dne 31. května. Rovněž nařizujeme, aby se téhož dne obnovovalo zasvěcení lidského rodu Neposkvrněnému Srdci.“

Tyto skutečnosti nám ukazují, nakolik vážně bral Pius XII. fatimské události. Jeho nástupci nezůstali v ničem pozadu. Pavel VI. při Druhém vatikánském koncilu hovořil o Panně Marii Fatimské.

Závěr se nabízí sám: **Fatima je z historického hlediska čímsi nepopíratelným.** Odporovat fatimskému poselství je tedy totéž, jako zavírat oči před světlem milosti a odpuštění, které nabízí Bůh světu zcela jednoznačným způsobem: „Pokud mé prosby budou vzaty vážně, ... bude mír. Pokud ne, bude Rusko šířit po světě své bludy, bude rozdmýchávat války...“

(Pokračování příště)

Farnost v Praze-Kunraticích připravuje **pouť k hrobu svého patrona sv. Jakuba do Santiaga de Compostela**. Pouť se koná od 29. 4. do 15. 5. 2001. Na programu také **návštěva Lurd, Fatimy a La Saletty**. Mezi účastníky bude i několik kněží. Do zaplnění autobusu schází ještě asi 12 lidí. Cena: 12 990 Kč pro ty, kteří půjdou 100 km před Compostelou pěšky; 14 990 Kč pro ty, co po celou dobu budou v autobuse. **Přihlášky a informace: AVETOUR**, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel. a fax: 0443/623929, mobil 0602/441670.

P. Jan Balík, farář

Římskokatolická farnost sv. Mořice v Olomouci zve na pouť o druhé neděli velikonoční – neděli Božího milosrdenství – **dne 22. dubna 2001**. Program: **14.30 hod.** růženec, **15.00 hod.** mše svatá.

Zveme Vás na opakované úspěšné poutní zájezdy do LURD, LA SALETTE, ŘÍMA, MARIAZELL, MEDJUGORJE A KRAKOWA. Doporučujeme zvláště Lurdy a poutní místa Rakouska a Švýcarska. **Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. č. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/741150.**

Neděle 15. 4. – slavnost Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37-43

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho! Nebo: Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8

Ev.: Jan 20,1-9; večer: Lk 24,13-35

Pondělí 16. 4. – pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 28,8-15

Úterý 17. 4. – úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 20,11-18

Středa 18. 4. – středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.*)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 24,13-35

Čtvrtek 19. 4. – čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26

Ž 8,2a+5.6-7.8-9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35-48

Pátek 20. 4. – pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12

Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1-14

Sobota 21. 4. – sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21

Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21

Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žes mě vyslyšel.*)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mk 16,9-15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	471	471	471	471	471	471	471
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510

Modlitba během dne:

Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510

Nešpory: SO

Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	474	474	484	489	495	500	515
Kompletář	1242	1238	1242	1238	1242	1238	1242

MCM s. r. o. nabízí z nakladatelství Vyšehrad

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Norbert Lechleitner: BALZÁM PRO DUŠI

Sto inspirujících příběhů sebraných ze všech tradic, náboženství a dob: příběhy, bajky, podobenství a anekdoty, kterými se můžeme aspoň o kousek přiblížit poznání pravdy. Většinou vrcholí překvapivou pointou, která podněcuje čtenáře, aby opustil ony stereotypní, všednodenní způsoby myšlení a přijal nové poznatky a nová poučení. A protože se dnes nerodíme moudřejší než lidé před staletími a v našich životech jsou stále přítomny sobectví, nedokonalé poznání a strach, neztrácí moudrost a působivost těchto příběhů na aktuálnosti. Jsou balzámem na duši, která touží po bezpečí, štěstí a harmonii.

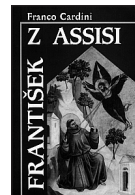
Váz., 130x206 mm, 144 stran, 148 Kč

Franco Cardini: FRANTIŠEK Z ASSISI

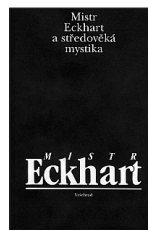
Život a poselství svěťce, jehož velikost spočívala v jeho pokoře a bezvýhradné odevzdanosti do Božích rukou.

Brož., A5, 232 stran, 148 Kč

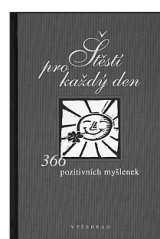

MISTR ECKHART A STŘEDOVĚKÁ MYSTIKA

Bohatá osobnost německého učence, mystika a kazatele mistra Eckharta (kolem 1260-1327) je v současné době opět předmětem zájmu historiků, filozofů, teologů i široké veřejnosti. Do rukou čtenářů se nyní dostává český soubor dvou hlavních Eckhartových traktátů, 22 německých kázání a části jeho zachovaných latinských spisů. Ukázky z děl významných středověkých náboženských myslitelů, na něž Eckhart navazuje, i z děl jeho nejbližších žáků a pokračovatelů zařazují Eckharta do rámce středověkého myšlení, které je dnešním čtenářům málo známé a obtížně přístupné.

Druhé vydání, rozšířené a upravené,
váz., přebal, A5, 360 stran, 298 Kč

ŠTĚSTÍ PRO KAŽDÝ DEN Uspořádal Fabian Bergmann

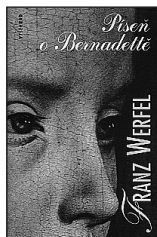
Dny, to jsou kroky na pouti životem, a tato knížka chce být pomocníkem, jenž ukazuje směr po celý rok. 366 životních moudrostí velkých básníků a myslitelů zve k usebrání, zamyšlení a probuzení, vlévá do žil nové síly a posiluje důvěru v možnosti lidského bytí. Den za dnem se nám nabízí jeho bohatství, jen stačí je přijmout.

Váz., A6, 152 stran, 128 Kč

Franz Werfel: PÍSEŇ O BERNADETTE

Dokumentární román, který na základě faktů vypravuje o životě Bernadetty Soubirousové, omilostněného děvčete z Lurd, kterému se zjevila Panna Maria.

Šesté vydání, váz., přebal,
136x206 mm, 448 stran, 258 Kč

Ursula Struppe, Walter Kirchschräger: JAK POROZUMĚT BIBLI

Přehledný, srozumitelný a didakticky pojatý úvod do Starého a Nového zákona představující svědectví o víře Izraele i křesťanské církve v živě vylíčeném dobovém rámci. Čtenář se v knize setkává s množstvím reálií, s výsledky moderního biblického bádání, ale především se učí pomocí četných příkladů a zadaných úkolů samostatně pracovat s biblickým textem. Tomuto cíli slouží krátké souhrny, podněty vedoucí k hlubšímu pochopení biblických textů a doplňující odkazy k literatuře.

Váz., 204x230 mm, 264 stran, 258 Kč

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
Ponos, 772 00 OLMOUC 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.ince.net.cz; http://www.ova.ince.net.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/741 83 83; podávane novínových zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.